

Kim Larsen spældi bæði nýtt og gamalt í Norðurlandahúsinum

Allur salurinn var við

Kim Larsen konsertin í Norðurlandahúsinum var sera lívlig. Fólk hövdu als ekki hug at sita á stólunum, tá teir kendu, gomlu sangirnir vórðu spældir

Tað var ein lívlig framfærsla, Kim Larsen og Kjukkan gövu, og fingur eisini aftur frá áhoyrarunum, ið gövu alt tey orkaðu við at klappa og heppa. Allur salurinn livdi tá slagarar sum "Køb bananer" tónaðu at í salin.

Norðurlandahúsinum og stólar vóru settir upp, vóru tað nógv ið vóru komin at lurta, sum møguliga ikki hövdu havt áhuga um konsertin var í onkrari stórarí helli, eitt vikuskiftiskvöld. Tað vóru bæði heilt ung og meiri tilkomin fólk komin at lurta, og øll tóku tey væl ímóti tónleikinum.

Megnaði væl at halda stemningin góðan

Kim Larsen megnaði sera væl, saman við sínum tónleikarabólki, og saman við áskoðarunum, at halda stemningin í topp, tað mesta av teimum uml. tveimum tímunum konsertin varaði.

Summi vóru meiri kát, enn vanligt er eitt týskvöld, men konsertin var annars sera edrúlig. Tað var ikki loyvt at nýta rúsdrekka, ella roykja inni í konserthöllini, og tað sá tað út til, varð hildið væl av gestunum.

md

gomul, og sungu og klappaðu.

Ynskikonsert

Eftir hetta vóru nógv ynskir rópt upp, men nú vildi orkestrin sjálvt avgera sína skrá. Onkur hevði eitt serliga heitt ynski um at hoyra ein ávísan sang, so ein kundi javnan hoyra eitt kór ovast uppi í horninum, ið sang: Min far var tosset, min mor var normal...

Men tað bar ikki til at fáa fleiri broytingar í skrána.

»Sá kommer d'r en sang der hedder Midt om natten«...

Nú er ikki møgult at fáa orð fyri stemningin niður á nakran pappirslepa. Alt gólvið, (ið í veruleikanum hongur leyst í luftini, hevur ein í bakhuganum...) dandar, av áskoðarunum, ið ikki kunna standa still.

Áhoyrarar í øllum aldursbólum

Av tí at konsertin var í

Tann stóri salurinn í norðurlandahúsinum er stúgvandi fullur av fólki, og øll sita tey og biða eftir manninum við tí stóra muninum, risuta hárinum, og sjálvsagt eini sigarett í hondini.

Hýrurin er sera góður á áhoyrarunum longu áðrenn Kim Larsen hevur vist seg, og hann fær eina brakandi móttöku tá hann kemur út, akkurát sum hann eigur við hárinum í andarisi, kanska eitt sindur tynnri enn seinast, sigarett og gapar um mikrofonina, meðan hann svingar við hövðinum, sum sat tað leyst á hálsinum.

Jú, hetta er tann Kim Larsen, vit kenna.

Nógv nýggj lög

Stórir partur av konsertini vóru nýggj lög, og teimum tóku áhoyrarirnir sera væl ímóti. Tónleikurin var sum heild rock-kendur, ið varð spældur og áhoyrarirnir vóru í tí rætta hýrinum til tað.

Tó vóru tað tey lögini vit kenna frammanundan, sum »Mig og Molly« av plátuni »Forklædt som voksen«, og »Midt om natten«, sum veruliga fingur liv í áskoðarafjøldina.

Nógvur »fartur« á

Konsertin var allan vegin ígjøgnum so nógv Kim Larsen, sum hon kundi vera. Hóast hann hevði nógv lög á skránni, ið vóru minni kend, hevur hann ein ávísan stíl, og hansara

tónleikur líkist nógv.

Tó er meiri »fartur« á tí nýggja tónleikinum, enn tí vit eitt nú kenna frá plátunum »Forklædt som voksen« og »Midt om natten«, men hetta er tó ikki nakað nýtt fyri Kim Larsen, hann hevur eisini havt tíðarskeið, har hann hevur gjørt nógv við tað meiri rock-kenda.

Tað vóru tó eisini lötur har fólk tóku eldförð fram, og hildu tí tendraðum til tann meiri stilla tónleikin.

Liv í framfærsluni

Tað var liv í framfærsluni tá tann meiri villi tónleikurin varð framfördur. Tónleikarirnir runnu framvið áskoðarunum, og svingaðu í takt við gitara og mikrofon.

Áskoðararnir vælupplagdir

So skal sigast at tað var so sanniliga eisini liv í áskoðarunum. Hóast konsertin var ein sitikonsert, vóru tað als ikki øll ið hövdu ætlan um bara at sita alt kvöldið.

Onkur dansaði uppi á balkongini, og onnur tóku til takkar við at reisa seg frá stólunum, og klappa og syngja við. Tað legði tó ein doyvara á konsertina at fólk sótu niðri og hugdu. Tónleikurin var dansitónleikur so tað hatti, og hevði verið sera vælegnaður til eina konsert har fólk eisini kundu dansað.

Onkur hitaði upp í steðginum

Eftir steðgin var veruliga komið liv í, og fólk klappaðu og trampaðu í gólvið, fyri at geva Kim og Kjukken eina góða móttöku. Tað tók tó eina løtu áðrenn nakar visti seg, so tað var tikið til at rópa.

KIHIM! Tá tað heldur ikki

hjálpsti fann onkur uppá at syngja fyri Kim, og skjótt rungaði allur salurinn við »Kvinde min«.

Endiliga komu teir, og spældu so »Kvinde min«, og allur salurinn var á gosið. Nú var ið øllum fœrum eingin ið hevði hug til at vera á sitikonsert meir, fólk reistu seg upp, ung, sum

Summi hövdu fyrireið seg sera væl til kvöldið